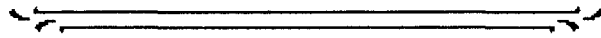

Περί του α-σώτου

(Λουκά 15, 11-32)

Ασωτία= Αλογία. Έλλειψη πνευματικής φροντίδας, αυτοεκτίμησης, αυτοσυναίσθηματος, αυτοσεβασμού. Έλλειψη λογικού. Δυσλειτουργία λογισμικού (**software**)- λάθος εντολές κατά των **Εντολών!**.. Α-κράτεια επιθυμητικού (μέρους της ψυχής). Διαρροή λαδιού στον αντι-δραστήρα. Σύγχυση φρενών, βλάβη φρένων. Αφροσύνη. Μωρία. Ανοησία. Αλογισία. Απερισκεψία. Αλόγιστη εκδαπάνηση, κατανάλωση, άλωση, έως εξάντληση ψυχοσωματικών δυνάμεων. Κατασπατάληση, κατάχρηση, κακή διαχείριση ενέργειας και συναίσθηματος. Άσωτη διασκόρπιση των χαρισμάτων της ψυχής. Λάθος αναζήτηση και ανεύρεση νοήματος ζωής και υπαρξιακής προοπτικής.

Άσωτος= Αυτός (ο εξώλης και προώλης... ανόητος) που έχει παγιδευτεί, που έχει συμβιβαστεί και που δεν μπορεί πλέον από μόνος του, απ' το βυθό του νου του-βούρκου του, από το τέλμα του να βγεί, και, από το βόρβορο των έργων του να σωθεί. Αυτός που, από τις θημιονίες των κακών πράξεών του έχει καταπλακωθεί, και δεν φωνάζει κάποιον να τον σώσει, γιατί δεν θέλει (;) άλλος αλλοιώς να γίνει! Αυτός, που ασφυκτιεί, και, δεν θέλει οξυγόνο, **Την Ζωογόνο Θεία Πνοή!** Ο εγκαταλελειμένος άρρωστος, και, ο παραιτημένος ακόλαστος. Ο σε λογιστές «**Ληστές λογισμοίς περιπεσών...**», και, υπακοή σ' αυτούς τηρών. Ο δολίως δελεασθείς, και, στα πάθη του παραδοθείς. Ο ελεύθερος –δούλος- της ασωτίας-αμαρτίας. Ο «...**αστάτω φρενί...χαλινούς αποπτύσας τους Πατρικούς...**» αχαλίνωτος, ο αχρείος, ο άθλιος, ο αχαϊρευτος. Ο «...**γεωσπορήσας των αμαρτιών...**» σπόρος (τέκνο, παιδί). Ο **στερημένος των Πατρικών αγαθών-δωρεών.** Το μοναχικό παιδί **Της Πατρικής Ξενιτείας,** και, της πνευματικής, **αχανούς, άλλης Ασίας αιτίας.** Ο άγευστος σχέσης ζωής! Ο ανέραστος! Ο «κοινωνικός» ακοινωνήτος! Αυτός, που δεν είναι σωστός, ο άσοφος, ο άσωτος ά-σωστος, ο άνθρωπος λάθος. «**Ο μακράν του θείου γνώφου (νέφους Θαβώρ)**», άνθρωπος ζόφος, άνθρωπος έρεβος, άνθρωπος γρίφος.

Η αξίωση του ασώτου γιού να πραγματώσει την υπαρξιακή του προοπτική, μέσα στα πλαίσια μια πλήρους και καθολικής ατομικής **αυτοτέλειας,** τον οδήγησε και τον έφερε σε **ψυχική –ενοχική- σύγκρουση.**

Κατά τον **R. White,** το ανθρώπινο ον, έχει μια ισχυρή και έμφυτη τάση για **αυτοτέλεια και αυτοκαθορισμό (self determination).** Με τη δύναμη της οποίας, απ' ενός μεν αντιστέκεται στις εξωτερικές επιρροές, απ' ετέρου δε υποτάσσει ετερόνομες δυνάμεις του φυσικού και κοινωνικού περιβάλλοντος στη σφαίρα επιρροής του. Επειδή όμως, οι ετερόνομες δυνάμεις (στο σύνολό τους) είναι ακαταμάχητες, τελικά το άτομο υποκύπτει στην πίεση των δυνάμεων αυτών.

Ο άσωτος, θέλει να γίνει αυτό που πρέπει ή **δικαιούται** να γίνει, «**μακράν**» όμως της **Πατρικής αυθεντίας –Εκκλησίας-** και του **Πατρικού οίκου –Του Θεού!** Φρονεί, ότι, η υπαρξιακή του προοπτική δεν είναι απαραίτητο να πραγματώνεται μέσα στα «στενά» πλαίσια μιας εκ των προτέρων (**a priori**) καθορισμένης διαδικασίας π.χ **στα Μυστήρια της Εκκλησίας.** Θέλει κάτι τι το νέο. Γι' αυτό, αποκόπτει κάθε δεσμό με το **Πατρικό!** Παίρνει το μερτικό μετά πολλής χαράς, και, «**αποδημεί εις χώραν μακράν.**» Που; Στο δικό του παρακάτω!.. Στο δικό του «**πηγαϊμό!**» Στο δαίμονα δαίδαλο...**του μυαλού και του χάρτη του!.. Μακριά** από κάθε παραδοσιακή αυθεντία, μακριά από την **Εκκλησία!** Που; Εκεί, **στο έκλυτο του αβίωτου βίου του!..**

Αυτού του είδους αποδημία, χειραφέτηση, αυτοπραγμάτωση, τον έφερε σε υπαρξιακή πτωχεία, με τα εξής κύρια χαρακτηριστικά στοιχεία: **α.) Την εκδαπάνηση ή κατασπατάληση ψυχοσωματικών δυνάμεων. β.) Την μη ικανοποίηση των υπαρξιακών του προσδοκιών. γ.) Την αξιολογική υποβάθμιση της ατομικής του υπάρξεως. δ.) Την απομόνωση και αποξένωση από τις εποικοδομητικές –πνευματικές διανθρώπινες- αγάπης σχέσεις. ε.) Στέρηση. Μοναξιά. Ασημαντότητα.**

Κατά τον **Fromm,** ο χειραφετημένος από «**πρωτογενείς δεσμούς**» άνθρωπος, περιέρχεται σε μια ψυχολογική κατάσταση, που του συνειδητοποιεί τη μοναξιά του, την μηδαμινότητά του, και, την ασημαντότητά του. Η κατάσταση –κατάντια- αυτή τον οδηγεί σε ψυχολογικά ή άλλα προβλήματα που δεν είχε προηγουμένως. Το πρόσκαιρο-μάταιο θάμβος τον πέταξε και, τον άφησε στο χάος, στο βάραθρο, και, στο εξής όλη αυτή η κατάστασή του, συνδέεται οργανικά μ' ένα **δυναμικό ενοχικό υπόβαθρο.**

Αυτή, ακριβώς, η συναίσθηση της προσωπικής του ενοχής, μέσα στην πορεία του υπαρξιακού δράματος, προετοιμάζει και τη λύση της ψυχικής-ενοχικής του συγκρούσεως, με τρόπο θετικό.

Κλειδί -λύση- της ψυχικής συγκρούσεως, η **αυτοθεώρηση, η αυτογνωσία.** Ο «χειραφετημένος» και συγχρόνως αποτυχημένος στην υπαρξιακή του επιλογή γιος, «εις εαυτόν ελθών είπε...» Πριν προχωρήσει σε μια αξιολογική εκτίμηση της προσωπικής του κατάστασης, και, κυρίως, πριν αντιληφθεί το «είδος» της λύσης του υπαρξιακού του προβλήματος, **έρχεται στον εαυτό του!** Επιστρέφει στον πραγματικό εαυτό του, στην αυθεντική του ατομικότητα, και, αρνείται την πλασματική- ιδεατή εικόνα του.

Αφού πρώτα επέστρεψε στον εαυτό του, και, ανακάλυψε-επανεύρε τον χαμένο παράδεισό του, μετά επέστρεψε στον **Πατέρα** του, λέγοντάς του: «...**ήμαρτον...**», «...**εμακρύνθην από Σου...**», **Σου απομακρύνθηκα, Σου έφυγα, τό'σκασα...** ασώτευσσα, «**εξέπεσα...**, **την εντολήν παρέβην...**» αμάρτησα, απέτυχα!!! Εγώ ο αχάριστος, ο αγνώμων «...**ο ταλαίπωρος εγώ!...**»

Ο συλλογισμός **-σεισμός-** αυτός, περιέχει όλα τα στοιχεία μια υπαρξιακής προοπτικής που ταυτίζεται με τη λύση της βασικής ψυχικής συγκρούσεως, και που είναι: **α.) Συνειδητοποίηση της αποτυχίας της επιλογής τρόπου ζωής. β.) Ομολογία της αποτυχίας της υπαρξιακής του προοπτικής. γ.) Αναγνώριση και αποδοχή της προσωπικής του ενοχής για την αποτυχία της υπαρξιακής του προοπτικής και δ.) επιλογή νέας υπαρξιακής προοπτικής.**

Όλα αυτά τα στοιχεία συνοψίζονται, σε μια λέξη: **METANOIA!** Η μετάνοια δεν βιώνεται από τον άσωτο, απλά ως μια αλλαγή νου- **φρονήματος**, αλλά ως θυσία! Αυτο-παραίτεται από απαιτήσεις, ν' αποκτήσει αυτά που είχε κι έχασε. Και, αυτο-προσφέρεται (αφού τον δεχθεί...) να τον κάνει ο **Πατέρας** του, **έστω και...** «**ως ένα των μισθίων του**» (των υπηρετών του). **Η μετάνοια, είναι έκφραση βαθιάς εσωτερικής ταπείνωσης, αυτογνωσίας, καρδιακής συντριβής και ομολογίας –εξω- ομολόγηση της προσωπικής ενοχής.**

Η μετάνοια ως αυτοθυσία (**selbstopfer**), είναι η μόνη λύση της βασικής ψυχικής συγκρούσεως. Το στοιχείο της θυσίας στη μετάνοια, δεν έχει καμία σχέση με την **αυτοτιμωρία (selbstbestrafung)** του νευρωτικού ανθρώπου, με την οποία επιχειρεί (ματαιώς) να εξιλεωθεί. Ο **Freud** συσχέτισε το πρόβλημα της ενοχής με την αυτοτιμωρία. Μωρία!

Στην περίπτωση του Ασώτου, η αυτοθυσία, πρέπει να νοηθεί ως ελεύθερη πράξη, που απορρέει από την λυτρωτική λειτουργικότητα της θετικής διαδικασίας της λύσεως της βασικής ψυχικής σύγκρουσης. Στην περίπτωση του άρρωστου-νευρωτικού ατόμου, η αυτοθυσία (ως ποινή) αποβλέπει, μόνο, στο να μειώσει την ένταση του αισθήματος της ενοχής. Πλην όμως ματαιώς.

Οι ψυχικές αντιστάσεις, οι αλαζονικές θέσεις, και, οι γρανιτώδεις «ψυχαναγκασμοί», είναι έννοιες, αλλά και λειτουργίες αντίθετες προς τις έννοιες και τις βιωματικές καταστάσεις, γνώσεις και εμπειρίες της Μετα-νοίας, της ταπεινώσεως, και, της θυσίας!